

ŠÁRKA HIEKOVÁ

PŘÁTELSTVÍ POD ZÁMKEM

ILUSTRACE
PAVLA FILIP NAVRÁTILOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

*Pro Kristiána, Filípka, Jasmínku,
Elišku a mimíska*

ŠÁRKA HIEKOVÁ

PŘÁTELSTVÍ POD ZÁMKEM

ILUSTRACE
PAVLA FÍLIP NAVRÁTILOVÁ

1. kapitola

USMĚJ SE

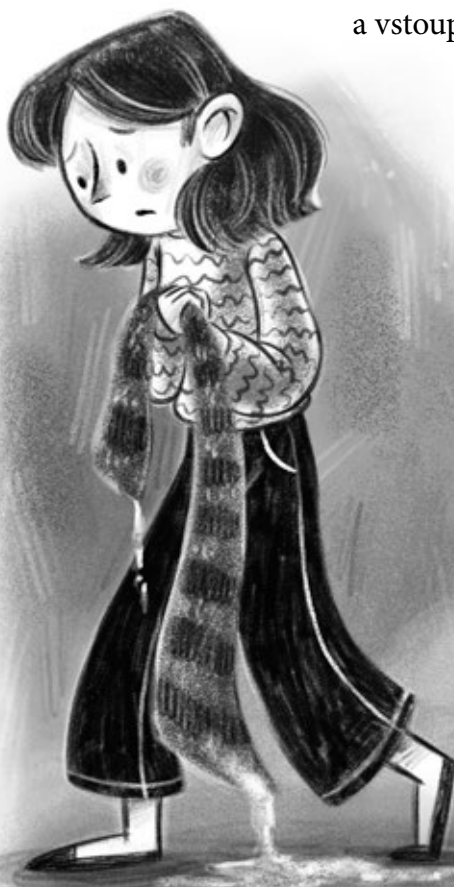
Dávno už zvonilo. A *jéje, další průšvih*, pomyslela si Eliška. Matikář Jánský nebyl zlý, ale dost často jí vyčítal nepozornost. Ale jak se měla učit, když musela každý den doslova bojovat o přežití? Proč jí Iveta začala dělat tak hrozné věci? Kdysi přece bývaly kamarádky! Možná se v ní Eliška spletla. Iveta se dokázala přetvářovat. Krásná holka z bohaté rodiny si myslela, že jí všechno projde.

Eliška se zhluboka nadechla a odhodlaně vnořila ruku do záchodové mísy. Nic příjemného. Sotva začala druhá hodina, ale stav záchodů odpovídal spíš konci vyučování. Nic jiného jí však nezbyvalo, ta šála byla jednou z nejcennějších věcí, kterou vlastnila. Upletla ji její milovaná babička těsně předtím, než zemřela.

Eliška rychle přenesla nevábně vonící šálu do umyvadla, přidala tekuté mýdlo a pečlivě ji vymáchala a vyždímala. Z aktovky vytáhla prázdný sáček od včerejší svačiny a šálu do něj vložila. Jen tak tak se tam vešla. Nakonec Eliška sáček pevně uzavřela.

Ještě ji čekala ta horší část – vrátit se zpátky do třídy. Přijít pozdě na hodinu znamenalo, stát se okamžitě středem pozornosti. Ale neměla bohužel na výběr. Proto pomalu došla ke dveřím a vstoupila do třídy.

Učitel nic neřekl, jen zvedl pohled, mírně se na ni zamračil a kývl směrem k její lavici. Zato Iveta si neodpustila jedovatou poznámku. „Smrdíš. To doma spíte s prasaty?“

ucechtla se a další dvě spolužačky, její oddané obdivovatelky, se rozhihňaly.

„Přestaň vyrušovat, Iveto,“ napomenul ji učitel. „Právě teď mluvím o tom, jak se vám nepovedl domácí úkol a ty se klidně bavíš.“ Obrátil se k tabuli a pokračoval s vysvětlováním, v čem žáci chybovali nejvíc.

Eliška upírala oči na příklady, když vtom dostala nečekaně takovou ránu do hlavy, až málem udeřila čelem do lavice. Vytryskly jí slzy.

Učitel nic z toho neviděl, ale když jí pak Iveta ještě plivla do vlasů, otočil se, beze slova vzal z krabice na svém stole několik papírových kapesníků, došel k Elišce a osobně jí sliny z vlasů otřel.

„Vidím, že se nudíte. Otevřete si prosím sešity na prázdné stránce, napíšeme si pár příkladů. Na známky,“ dodal přísně a hodil kapesníky do koše.

Elišku mrzelo, že učitel Ivetu nepotrestal. Viděl přece, co se děje. Třídní

učitelka se jí pokaždé smála, že si šikanu vymýšlí, ale teď mohla mít Eliška svědka. Už několikrát prosila, aby ji třídní aspoň posadila dál od Ivety, ale ta ji vždycky odbyla tím, že tři měsíce před koncem školního roku nebude měnit zasedací pořádek.

Mizerný den přece jen nakonec skončil. Eliška popadla tašku a běžela na autobusovou zastávku. Chtěla se vyhnout dalšímu střetu s Ivetou, jenomže neměla štěstí.

„Ten test ti nezapomenu, ty káčo!“ zařvala na ni Iveta a strčila ji z posledního schodu. „Rozhodně jsem s tebou ještě neskončila.“

Eliška vzdychla. Netušila, jak přežije do víkendu, a to bylo teprve pondělí.

★ ★ ★

Doma vyprala šálu v pracím prášku a pověsila ji na balkon. Památku na babičku se podařilo zachránit, do školy si ji už ale vzít nemohla. *Stejně je duben. Nebudu ji už potřebovat*, pomyslela si při pohledu na šálu, ze které kapala voda, a zvedla odhodlaně bradu. Vrátila se do svého pokoje a sedla si k domácím úkolům. Nedokázala se však soustředit.

Co jsem komu udělala? Co z toho Iveta má? Proč ji to pořád baví? A ostatní spolužáci ji v tom ještě povzbuzují.

Zasnila se... Kdyby tak dokázala vrátit čas a všechno změnit. Nebo přičarovat té náfuze velký nos. Hlavou se jí honilo tisíc otázek. *Kdy to začalo? Proč tomu nedokázala zabránit? A proč ona? Proč proboha ona?* Nepřipadalo jí, že by se nějak lišila. Že by Ivetě dala důvod. Jenomže ta asi ani žádný důvod nepotřebovala. Chtěla si jen získat pozornost, to bylo Elišce jasné. *Jak z toho ven? Jak z toho ven?* opakovala si to v duchu stále dokola, ale na nic nepřišla. Jako už tolikrát předtím.

★ ★ ★

Ráno musela Eliška zase do školy. Začalo to slibně. Zaznělo sice pár urážek na její adresu, ale ona se tvářila, že je neslyší. Jenže co jestli dostala Iveta ze včerejšího testu špatnou známku?

Eliška se zatajeným dechem sledovala učitele, když vstoupil do třídy se štosem sešitů. A podle jeho výrazu nebyly známky nejlepší.

„Těš se,“ uslyšela za sebou a vzápětí ucítila lehký pohlavek. Rozhodla se, že se nerozbrečí. Narovnal se a zvedla hlavu.

„Filipe, rozdej sešity,“ požádal učitel jednoho z žáků.

Filip byl hezký kluk, dokonce i ty brýle mu slušely. Dobře se učil a stejně jako Eliška toho moc nenamluvil. O přestávkách neběhal po chodbě s ostatními kluky,

ale většinou zůstával na svém místě a něco si četl. Elišce najednou přišlo zvláštní, že ho ostatní nechávají na pokoji. Nikdo si k němu nikdy nic nedovolil. Čím to asi bylo? Jenomže když se nad tím víc zamyslela, uvědomila si, že Filip vlastně nemá ani žádné kamarády. *Nechávaní na pokoji* vlastně nebylo nic jiného než ignorování.

Na její lavici přistál sešit. Rychle nalistovala příslušnou stránku a podívala se, jestli má aspoň dvojku. Místo známky našla jen slovní hodnocení. Trochu ji to zamrzelo, protože by bývala dostala jedničku, ale spokojené výkřiky spolužáků naznačovaly, že ostatní jsou rádi, že se neznámkovalo.

Chtěla sešit zavřít, ale pod stránkou něco prosvítalo. Na omak cítila, že je tam kousek tvrdého papíru. Zapomněl tam snad učitel nějaký lísteček s poznámkami? Nebo záložku?

Obrátila stránku a našla obrázek s pestrobarevnými květy a nápisem „Usměj se“. Pohládila kartičku a ucítila nerovný povrch. Nebylo to tedy natištěné. Někdo si skutečně dal tu práci a obrázek namaloval. Rozhlédla se po třídě, ale vůbec netušila, kdo by to mohl být.

A najednou se přistihla, že se usmívá.

2. kapitola

JAHODOVÉ MLÉKO

Nestihla to. Snažila se vyprat a usušit batoh dřív, než se vrátí máma z práce, ale vlhké dubnové počasí sušení příliš nepřálo.

„Co s ním provádíš? Vždyť byl skoro novejší!“ zvolala máma, když přišla domů a šla se podívat, co dělá Eliška na balkoně.

Bohužel měla pravdu, nový batoh dostala sotva před dvěma týdny. A k němu pár pomůcek. Do toho starého jí Iveta nalila lepidlo, teď to bylo naštěstí jen jahodové mléko.

„Mami, dej mě na jinou školu,“ zaprosila Eliška a nepřestávala vlhkým hadříkem otírat z učebnic sladký nápoj. Moc jí to nešlo, stránky se pořád lepily k sobě a poznámky psané gelovou propiskou se úplně rozpustily.

„Prosím tě, co si to vymýšlíš? Kvůli nějakému hloupému pošťuchování?“ obrátila máma oči v sloup a odešla do kuchyně. „A tu začákanou koupelnu uklid!“ křikla ještě.

A to byl konec rozhovoru. Pár šťouchanců? Tohle už dávno nemělo s nějakým pošťuchováním nic společného. Eliška však ani jiný výsledek nečekala, máma jen málokdy měnila názor. Se změnou školy by byly starosti a těch už měla dost, jak neustále opakovala.

★ ★ ★

Eliška tušila, že z toho učitelé nebudou nadšení a nemýlila se. O přestávce se snažila všechny ztracené výpisky znovu opsat od Simony, se kterou seděla v lavici, ale učivo za většinu roku nemohla stihnout přepsat.

Zrovna ve chvíli, kdy ještě vpisovala poslední poznámky z chybějících stránek, zastavila se u její lavice učitelka Švejdová.

„Co to děláš? Snažíš se podvádět a opravuješ si úkoly a testy, abys pak mohla tvrdit, že jsem tě nespravedlivě známkovala?“

To už zvonilo? Jak jsem to mohla přeslechnout?

„Ne... já...“

„Dej to sem.“ Učitelka sáhla po sešitu a odnesla si jej ke svému stolu. „Tohle ukážu paní ředitelce. A možná

by bylo dobré, kdyby přišla maminka do školy. Máš tohle zapotřebí? Ty, jedničkářka?“

Eliška klopila oči. Poslouchala učitelčino kázání a hihňání spolužaček a doufala, že to nebude trvat dlouho. Jenomže učitelka Švejdová se ráda poslouchala a líbilo se jí používat dlouhé věty a velká slova jako čest, férové jednání, zodpovědnost a respekt. Nakonec však přece jen skončila a vrátila se k výkladu učiva.

„Fuuj, tady smrdí nějaký kyselý mlíko,“ neodpus-tila si Iveta.

Eliška neodpověděla. Batoh dobře vydrhla a už rozhodně nesmrđěl, ale nemělo cenu Ivetě cokoli vysvětlovat. Smála se dokonce i Natálka, která byla done- dávna Eliščinou kamarádkou. Dokud se z ní nestala Ivetina obdivovatelka.

„Procvičíme si jednoduché rovnice o dvou nezná- mých,“ oznámil učitel Jánský.

Cože? To už je matematika? lekla se Eliška. Jak to, že byla myšlenkami jinde? A jak dlouho? Narovнала se jako pravítko a upřela oči na tabuli. Nemohla si dovolit další potíže. Učitelka Švejdová se zlobí, všechno řekne paní ředitelce a mamka bude muset do školy.

„Eliško,“ přerušil její myšlenky učitelův hlas. Zpo- zorněla. Učitel, jindy přísný, se nyní díval vlídně. „Tohle bude v příští písence,“ dodal.

Eliška se pomalu zklidňovala, jejímu trápení však ještě nebyl konec. Na konci hodiny ji učitel požádal, aby si vzala sešit a doprovodila ho na chodbu. Poslechla a následovala ho.

„Nechci to řešit ve sborovně ani v ředitelně. Učitelka Švejdrová, tvoje třídní, nám pochopitelně všechno řekla. Jenomže málokdy jsou věci přesně tak, jak vypadají, a já bych rád slyšel tvoji verzi.“

„Namočil se mi batoh,“ špitla Eliška. Neodvažovala se na učitele podívat.

„Sám od sebe? Vždyť ani nepršelo.“ Učitel se díval pochybovačně. Vzal si od ní sešit a zběžně jím prolisoval. Byly v něm skvrny, ale vypadal o něco lépe než ten na češtinu. Pak jej Elišce vrátil. „Asi ti rozumím,“ usmál se na ni. „Kdysi jsem kvůli rozpité gelovce přišel o polovinu vypracovaných maturitních otázek. S kolegyní Švejdovou to vyřídím, vrať se do třídy.“

Eliška zbytek vyučování nějak přežila. Doma vyložila na stůl všechny sešity a ještě jednou prohlédla škody. Nebyl to hezký pohled. Jako poslední se jí dostal do ruky sešit matematiky. S povzdechem jej otevřela a... Co tam dělala ta obálka?

Eliška, napsal na ni někdo krasopisně.

Nedočkavě ji otevřela a uvnitř našla kartičku popsanou ozdobným písmem.

*Pozvánka do klubu čtenářů
Přijď v 16:00 do městské knihovny.*